

κατομύριον εἰς ἀποκόμισιν τοῦ βορβορίου καὶ τῶν χιόνων, καὶ 450,000 φράγκων εἰς τὴν κατάρβειν τῶν ὁδῶν. Προστιθεμένων δὲ μικρῶν τινῶν ἐτι δαπανῶν, τὸ ὅλον τῆς δαπάνης τοῦ καλλωπισμοῦ τῶν Παρισίων συμποσοῦται εἰς πέντε ἑκατομύρια φράγκων κατ' ἔτος. Οὐδεις δὲ βεβαίως θὰ εἶπῃ ὅτι τὰ πέντε ταῦτα ἑκατομύρια εἶνε παρὰ πολλὰ ἀναλόγως τοῦ δι' αὐτῶν ἐπερχομένου καλοῦ. *Φ

ΚΑΛΩΠΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Διὰ τὴν καθαριότητα τῆς πόλεως Ἀθηνῶν καὶ τὴν μισθοδοσίαν 20 ἑδοκαθαριστῶν εἶνε ὁρισμένον τὸ ποσὸν δρ. 10,800, διὰ τὸ κατάρβημα δ' ἐν γένει τῶν ὁδῶν τὸ ποσὸν δρ. 11,500. *

Ἐν Ἀθήναις καταλληλοτέρα ὥρα διὰ τὸ σάββατον τῶν ὁδῶν θεωρεῖται ὅτε οἱ κάτοικοι αὐτῆς ἐξέρχονται εἰς περίπατον. Ἡ μεταφορὰ τῶν ἀκαθαριστῶν τῶν οἰκιῶν ἐκτελεῖσαι διὰ κάρρου, οὗ τὴν διάβασιν ἀναγγέλλει ὁ παραγωγεὺς διὰ τοῦ κλασικοῦ τοῦ κουδουνίου. Ὁ ἑδοκαθαριστὴς τῶν Ἀθηνῶν ἐνέπνευσεν εἰς τὸν κ. Γεώργιον Παράσχον τὸ ἐπόμενον χάριεν ποιημάτιον :

Πρὶν ὁ πετεινὸς λαλήσῃ καὶ χαράξῃ 'ς τὸ βουνό,
σὰ γοργὸ χελιδονάκι μὲ τὸν ζέφυρο ξυπνῶ
κι' ἂν ψιλὴ ψιλὴ βροχοῦλα μοῦ δροσίξῃ τὰ μαλλιά,
εὐλογῶ μὲ χαμογέλοιο τὸν Θεὸν καὶ τὴ δουλείά.

Μ' ἔνα μου μικρὸ τραγοῦδι κἄπου κἄπου θλιβερό,
'ς τὰς αὐλαῖς τοῦ κόσμου τρέχω 'σάν τ' ἀκούμητα νερό
κι' ὅπου διῶ μικρὸ σκουπίδι καθαρῶ τὴν αὐλή,
καὶ λαμποκοποῦν οἱ δρόμοι κι' ὅλα φαίνονται γυαλί.

Ἄν ἐμπρός μου καμμιὰ τύχη νοστιμοῦλα νὰ περνᾷ
μ' ἀνασκουμπωμένο χέρι μὲ δυὸ μάτια καστανά,
«Καλέ 'ς τὸ νερό, τὴν λέγω μοναχὴ τόσο 'νωρίς ;
«Σιγανά, μικρὴ μου πάππια, τὸ σταμνὶ σου νὰ χαρῆς ;»

Εἶναι μιά, ποῦ σάν τὴν νοιώσω πρὸς τὴν θύρα, τὴν αὐλή,
τίγκι, τίγκι! τὸ πτωχὸ μου κουδουνάκι τὴν λαλεῖ,
καὶ μὲ κίνιστρο σὲ χέρι καταθαίνει παχουλό,
'ς τ' ἀμαξάκι μου τ' ἀδειάζω καὶ τὸ κίνιστρο φιλω.

Ἄν κανέναν Ἀδωνίαν μὲ ἀπαντήσω τὴν αὐγὴ,
ἀπὸ μιᾶς γνωστῆς Νεραΐδας μὲ προσφύλαξι νὰ βγῆ,
τὴν δουλίτσα μου κυττάζω, πέρα βρέχει! σιωπῶ,
καὶ τοῦ Καραμπέλλου ψάλλω τὸν χαρούμενο σκοπὸ.

Προχθὲς ἔνα γραμματάκι, ὅλο μύσχος καὶ φιλιὰ,
ἀπὸ μιᾶς γαλανομάτας μ' ἔτυχε τὴν τραχηλιά
«Τὰ βρεθήκια μου! τὴν εἶπα κι' οἱ γλυκοὶ τῆς ὀφθαλμοὶ
ἔσκυψαν μὲ χαμογέλοιο κι' ἔλαβα τὴν πληρωμή.

Ἦ τὰ σκουπίδια τ' ἀμαξιοῦ μου ἀπαντῶ καμμιὰ φορὰ
ἕνα τρίκωχο πεσμένο, ποῦ τοῦ λείπουν τὰ φτερά
μιά ἐπιγραφή μεγάλη, ἕνα τίτλον ὀψηλό,
καὶ μ' αὐτοῦς ὅπου λατρεύουν τὰ σκοῦπίδι ἀμου γελῶ.

Πρὶν ὁ πετεινὸς λαλήσῃ καὶ χαράξῃ 'ς τὸ βουνό,
σὰ γοργὸ χελιδονάκι μὲ τὸν ζέφυρο ξυπνῶ
κι' ἂν ψιλὴ ψιλὴ βροχοῦλα μοῦ δροσίξῃ τὰ μαλλιά,
εὐλογῶ μὲ χαμογέλοιο τὸν Θεὸ καὶ τὴ δουλείά.

ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΤΗΤΕΣ

Ἡ παραίτησις τοῦ ἀντιβασιλέως τῆς Αἰγύπτου Ἰσμαὴλ πασᾶ, ἐγένετο ἀφορμὴ νὰ δημοσιευθῶσι διάφορα ἀνέκδοτα περὶ τῆς ἰδιαζούσης ἐλευθεριότητος ἢ μᾶλλον εἰπεῖν τῆς σπατάλης τῶν διαδόχων τοῦ διασήμευ Μεχμέτ Ἀλῆ. Ἄξια περιεργίας εἶνε τὰ θυλούμενα περὶ τοῦ παροικιῶδους καταστάντος Σαῖδ πασᾶ τοῦ προκατόχου τοῦ Ἰσμαὴλ. Ὁ Σαῖδ πασᾶς ἦτο τέταρτος υἱὸς τοῦ Μεχμέτ Ἀλῆ, ἐκυβέρνησε δὲ τὴν Αἴγυπτον κάλλιον τῶν ἄλλων, κατορθώσας νὰ τύχῃ καὶ τῆς εὐνοίας τῆς Εὐρώπης. Οὗτος δὲ εἶνε ὁ μετὰ πολλοὺς δισταγμοὺς ἀποφασίσας νὰ διευκολύνῃ τὴν τομὴν τοῦ ἰσθμοῦ τοῦ Σουέζ. Ἄλλ' οὐχ ἦττον παρὰ πάντων ἀνομολογεῖται ὅτι αὐτὸς πρῶτος εἰσήγαγεν εἰς τὸ κράτος τὴν κατασπάθησιν τῶν χρημάτων καὶ τὰς ἀνοήτους δαπάνας. Αὐτὸς διεκόσμησε δι' εὐρωπαϊκῶν ἐπίπλων τὰ ἀνάκτορα τοῦ Καῖρου καὶ τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ οἱ Παρίσιοι δὲν δύναται ἔτι νὰ λησμονήσῃσι τὴν πολυτέλειαν τῶν ἐπίπλων καὶ τὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ λαμπρότητα τῶν κατόπτρων ἅτινα ἐξετίθεντο εἰς κοινὴν θέαν πρὶν ἢ ἀποσταλῶσιν εἰς Αἴγυπτον, οὐχ ἦττον δὲ καὶ τὰς πολυποικίλους καὶ πολυδαπάνους ἐσθῆτας, ἅς αἱ πρῶται τῶν Παρισίων ῥάπτριαι ἀπέστελλον σωρηδὸν εἰς τὰ χαρέμια τῆς Αὐτοῦ Ὑψηλότητος. Ἡ ἐπὶ Ἰσμαὴλ δ' ἐπ' ἐσχάτων συντελεσθεῖσα καταστροφή τῆς Αἰγύπτου εἶχεν ἤδη ἀφανῶς ἀρχίσει ἡγεμονεύοντος τοῦ Σαῖδ. Βιβλίον ὅλον θὰ ἠδύνατό τις νὰ γεμίσει διηγούμενος τὰς ἰδιοτροπίας τοῦ Χεδίβου τούτου, ὅστις ἴσας εἶχεν ἀρετὰς καὶ κακίας καὶ κατέθελε διὰ τῆς εὐφύιας αὐτοῦ ὅσον ἐξέπληττε καὶ κατετάραττε τοὺς ἀνθρώπους τὸ ἀλλόκοτον τῶν τρόπων του.

Ἀμνηχανὼν ποτε πῶς νὰ ἀνταμείψῃ μηδαινὴν ὑπηρεσίαν ὑψηλοῦ τοῦ τινος τῶ παρεχώρησε τὸ μονοπώλιον τῆς προμηθείας τοῦ βουτύρου πρὸς χρῆσιν τοῦ Αἰγυπτιακοῦ στρατοῦ ἐπὶ ἕν ἔτος. Ὁ νεοχειροτόνητος προμηθευτὴς ἐξελθὼν τῶν ἀνακτόρων ἐπώλησε τὸ δικαίωμα του κερδῆσας 1,500,000 φράγκων.

Ἄλλοτε δὲ ἐπιθυμήσας κηπὸν τινα κείμενον παρὰ τὰς πύλας τοῦ Καῖρου, προσεκάλεσε τὸν κτήτορα, ὅστις ἦτο καὶ ὑπάλληλος καὶ τὸν ἠρώτησε.

— Πόσον ἡγόρασες τὸν κηπὸν σου ;

— Ἐν ἑκατομύριον, Ὑψηλότητε, ἀπεκρίνατο ὁ ὑπάλληλος αὐξήσας κατὰ τὰ δύο τρίτα τὴν ἀληθῆ τοῦ κηπου ἀξίαν.

— Ἐχει καλῶς, εἶπεν ὁ Χεδίβης, τὸν ἀγοράζω.

Καὶ ἐμέτρησε παραχοῖμα τὸ ἑκατομύριον. Ἄλλ' ὁ ὑπάλληλος, οὗτος εἶχεν υἱόν, ἑπταετῆς παιδίον θελακτικώτατον.

— Φέρε με τὸν υἱόν σου, εἶπεν ὁ Χεδίβης εἰς τὸν πατέρα, θέλω νὰ τὸν καμαρώσω.

Ἐλθόντος δὲ τοῦ παιδίου·

— Ἐλα μικρό μου νὰ μὲ φιλήσῃς, εἶπεν εἰς αὐτὸ ὁ Σαῖδ μετὰ γλυκύτητος.

— Δὲν θέλω, εἶπε τὸ παιδίον μετὰ τραχύτητος.

— Καὶ διατί, παιδί μου ;

— Μᾶς ἐπῆρες τὸν κῆπον τῆς μαμᾶς καὶ ἀπ' ἐκεῖνην τὴν ἡμέραν ὄλο καὶ κλαίει.

Ἐμειδιάσεν ὁ Σαῖδ θωπεύων, ὡς ἐσυνείριζε, τὸν πάγονά του, καὶ σκεφθεὶς ὀλίγον εἶπε·

— Καὶ ἂν σὲ τὸν χάρισω τὸν κῆπον θὰ θελήσῃς νὰ μὲ φιλήσῃς ;

— Μετὰ χαρᾶς, Ὑψηλότατε !

— Λοιπὸν χάρισμά σου, καὶ ἔλα φίλησέ με.

Οὕτω δὲ ὁ ὑπάλληλος ἔλαβε τὸ κτήμα του κερδίσας καὶ τὸ ἑκατομύριόν του.

Ὅτε δὲ τῷ 1863 ὁ Σαῖδ μετέβη εἰς Παρισίους διημέρευσεν ἡμέρας τινὰς ἐν τῇ ἐπαύλει Γάλλου τινὸς ἐν Αἰγύπτῳ συνήθως διατρίβοντος ὅστις καὶ ἔσπευσεν ἵνα ὑποδεξιωθῇ τὴν Α. Υ. Λαμπροτάτη ἐγένετο ἡ ὑποδεξιῶσις, ὁ δὲ Χεδιδίβης ἀπὸ τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ μέχρι τῆς ἐπαύλειος συνωδεύετο ἀνευφημούμενος ὑπὸ τετρακισχιλίων χωρικῶν ὡς ἐὰν ἦσαν ὑπήκοοί του. Τὴν ἐσπέραν ἐν τῷ δάσει τῆς ἐπαύλειος ἐγένετο λαμπρὰ φωταψία, μουσικαί, χοροί, ἐκάησαν πυροτεχνήματα ἐκ Παρισίων κομισθέντα, καὶ ὄλην νύκτα ἔρρεεν ἄφθονος ὁ οἶνος καὶ προσήρχοντο οἱ χωρικοὶ καὶ ἔπινον ὅσον ἤθελον. Τὸ θέαμα τοῦτο κατέθελε τὸν ἀντιβασιλέα.

— Ἀγαπητέ, εἶπεν εἰς τὸν Γάλλον, θέλω τὴν ἐπαυλίν σου. Πώλησέ με τὴν.

— Ἀλλὰ Ὑψηλότατε ; . . .

— Σὲ παρακαλῶ Πόσον ;

Ὁ Γάλλος ἔτριψεν εἰς τὸ μέσον πελώριον ἀριθμὸν 1,800,000 φράγκων, ἅτινα παραχρῆμα ἐμετρήθησαν καὶ ἡ ἐπαυλὶς ἐγένετο κτήμα τοῦ Χεδιδίβου. Τρεῖς ἡμέρας διέτριψε μεταξὺ τῶν λαμπρῶν ἐκεῖνων ἑορτῶν. Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ἀνέβαιναν εἰς τὴν ἀμαξάν τοῦ σιδηροδρόμου ἵνα ἀπέλθῃ, ἀποταθεὶς ἀφελῶς πρὸς τὸν φιλοξενήσαντα αὐτὸν Γάλλον τῷ εἶπε·

— Ἀγαπητέ μου, ἡ ἐπαυλὶς σου χάρισμά σου.

Τὰ γεγονότα ταῦτα εἶνε ἀληθέστατα καὶ ἡδυνάμεθα μυρία τοιαῦτα νὰ ἀναγράψωμεν. Τούτων δὲ πάντων ἕνεκα ὁ Σαῖδ εἶχε φήμην ἄκρας ἐλευθεριότητος, ἥτις ἐπὶ δεκαπενταετίαν μετεποίησε τὴν Αἴγυπτον εἰς γῆν ἐπαγγελίας εἰς ἣν πανταχόθεν προσήρχοντο οἱ τὴν Τύχην διώκοντες ἄνθρωποι, καὶ κολοσιαῖαι ἐσχηματίσθησαν περιουσίαι δαπάναις αὐτοῦ τοῦ ἀντιβασιλέως Χαλιμὰν ἡδύνατό τις δι' ὄλων τούτων νὰ συγγράψῃ, βιβλίον τερπνότατον πολλῶ δὲ μᾶλλον διδασκτικώτατον, διότι ἐξ αὐτοῦ θὰ ἐμάνθανον οἱ περίεργοι διὰ τίνων μέσων ἡ Αἴγυπτος κατεστράφη.

N.

Τελεολογικὴ φιλοσοφία τοῦ

ΕΡΡΙΚΟΥ ΕΙΝΕ¹

— Ὁ Θεὸς μᾶς ἔδωκε δύο πόδας, ἵνα βαίνομεν εἰς τὰ ἐμπρός· δὲν ἤθελσε νὰ μείνῃ ὁ ἄνθρωπος προσκεκολλημένος εἰς τὴν γῆν. Εἰς δούλους τῆς ἀναπαύσεως θὰ ἴρκει εἰς καὶ μόνος ποῦς.

— Μᾶς ἔδωκε δύο ὀφθαλμούς, ἵνα βλέπωμεν ἐναργῶς καὶ σαφῶς. Ἄν ἤθελε νὰ πιστεύωμεν ὅ,τι ἀναγινώσκωμεν, θὰ μᾶς ἔδιδε μόνον ἓνα. Μᾶς ἔδωκεν ὅμως δύο, διὰ νὰ βλέπωμεν τὰ κάλλη τῆς φύσεως, ἣν ἐδημιούργησε πρὸς χάριν μας, καὶ διὰ νὰ προσέχωμεν εἰς τὸν δρόμον νὰ μὴ πατώσι οἱ διαδάται τοὺς κάλους μας.

— Μᾶς ἔδωκε δύο χεῖρας ὁ Θεός, διὰ νὰ δίδωμεν περισσώτερα, ὅχι διὰ νὰ λαμβάνωμεν καὶ γεμίζωμεν σιδηρὰ κιβώτια, ὡς μερικοὶ μου γνώριμοι, ἀξιότιμοι ἄλλως ἄνθρωποι καὶ φιλόανθρωποι μάλιστα.

— Μίαν μόνην ῥίνα μᾶς ἔδωκε, διότι ἂν εἴχομεν δύο, δὲν θὰ ἐχώρουν εἰς τὸ ποτήριον χωρὶς νὰ χυθῇ ὁ οἶνος.

— Ἐν στόμα μᾶς ἔδωκε, καὶ αὐτὸ εἶνε πολὺ. Μ' ἐν μόνον στόμα ἀρκετὰ φλαρεῖ ὁ ἄνθρωπος· ἂν εἶχε δύο θὰ ἔτρωγε καὶ θὰ ἐψεύδετο πολὺ περισσώτερον. Τώρα σιωπᾶ κατ' ἀνάγκην ὅταν ἔχη γεμάτον τὸ στόμα του· τότε θὰ ἐψεύδετο καὶ τρώγων ἀκόμη.

— Μᾶς ἔδωκε δύο αὐτιά ὁ Θεός, χάριν τῆς συμμετρίας, καὶ διὰ ν' ἀκούωμεν ὅσον τὸ δυνατόν περισσώτερον τὸν Μότσαρτ, τὸν Γλόουκ καὶ τὸν Χάϋνδν. Ἄν ὑπῆρχεν εἰς τὸν κόσμον μόνον ὁ μουσικὸς κωλικόπονος τοῦ μεγάλου . . . Μάγερνερ, θὰ μᾶς ἔδιδε βεβαίως ἐν καὶ μόνον αὐτίον.

**

Γνώμαι καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δουκὸς

ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετάφρασις Γ. Ζωχιού.]

248.

Ὁ μεγάλθυμος καταφρονεῖ τὸ πᾶν, πρὸς κτήσιν τοῦ παντός.

249.

Οὐχ ἤττον τῶν ἐκλεκτῶν λόγων, μετέχουσιν εὐγλωττίας ὁ τόνος τῆς φωνῆς, τῶν ὀφθαλμῶν τὸ βλέμμα, τοῦ λαλοῦντος τὸ ἦθος.

250.

Ὁ ὄντως εὐγλωττος μόνα τὰ πρέποντα λέγει, ἄλλο δὲ οὐδέν, εἰμὴ τὰ πρέποντα μόνον.

251.

Εἰς τοῦτον μὲν τὰ ἐλαττώματα αὐτοῦ μετὰ δίδουσι χάριν, ἐκεῖνος δὲ καὶ μετὰ τῶν προτερημάτων αὐτοῦ ἄχαρις εἶναι.

252.

Συνήθως ἄλλων ἄλλοτε ὁ ἄνθρωπος ὀρέγεται, πάντη ὅμως ἀσυνήθως εἶναι τῶν ἐμφύτων αὐτοῦ ὁρμῶν ἡ ἀλλοίωσις.

1. Ἐκ τῶν τελευταίων αὐτοῦ ποιημάτων (Letzte Gedichte und Gedanken, Hamburg, 1869.)